

CÁCH MẠNG DÙ ĐI VỀ ĐÂU ?

Nguyễn Quang Duy

Mỗi người bấm nút cánh dù bung lên che mưa hay che nắng cho mình. Mọi người cùng lúc bấm nút có thể che cả bầu trời.

Dưới cánh dù mọi người đều bình đẳng (mỗi người một lá phiếu) và bình quyền (mỗi người tự phân công, tự kiểm soát, tự lãnh đạo).

Trong cơn mưa, dù còn được dùng để che cho những người cảnh sát đang giữ an ninh.

Cánh dù đã trở thành một biểu tượng che chở cho nhau và che chở cả những người đang trấn áp mình.

Sau gần 2 tuần diễn biến, cuộc cách mạng dù (Umbrella Revolution) của những bạn trẻ Hồng Kông có đạt được mong muốn hay không?

Tâm sự Nancy Nguyễn

Nancy Nguyễn một bạn trẻ từ Hoa Kỳ đã nhanh chóng sang tận Hồng Kông tham gia, quan sát và học hỏi. Trong vài ngày qua trên facebook bạn đã chia sẻ một số suy nghĩ như sau:

...Những người khởi xướng đầu tiên, cho phong trào đòi dân chủ làm chấn động cả thế giới hôm nay, là những người rất rất trẻ. Trẻ đến nỗi theo "cái nhìn Việt Nam" thì các bậc phụ huynh có lẽ sẽ bảo các bạn ấy nên về bú cho xong bình sữa.

Nói thế để biết rằng, thưa các bạn sinh viên, thanh niên Việt Nam, các bạn không hề là quá nhỏ cho cuộc chơi chính trị. ĐỪNG BAO GIỜ cho phép bất cứ ai bảo với bạn rằng "nhãi con biết gì", hay "đã có người lớn lo!" vì chính các bạn cũng hiểu rằng tất cả những điều đó đều là nguy hiểm!

Các bạn nên nhớ, các bạn có quyền bỏ phiếu từ năm 18 tuổi, điều đó đồng nghĩa với việc, mỗi cá nhân từ 18 tuổi trở lên đều đã đủ trưởng thành, trước pháp luật, trong suy nghĩ và nhận thức. Đừng bao giờ cho phép bất cứ ai, cá nhân, hay tổ chức nào bảo các bạn còn quá nhỏ.

Nếu ai đó nói các bạn chưa đủ trưởng thành, hay hỏi họ câu này: Tổng bí thư thứ nhất của đảng Cộng sản Việt Nam tham gia chính trị lúc mấy tuổi, và được bổ nhiệm chức vụ tổng bí thư lúc mấy tuổi? Không ai, không cá nhân hay tổ chức nào được quyền bảo các bạn còn quá trẻ. Và, nên nhớ, các bạn không hề là quá trẻ để thay đổi vận mệnh đất nước này, dân tộc này.

Đừng bao giờ nghĩ, đã có người khác lo, dân Việt nam đến 90 triệu con người cơ mà. Vì chính các bạn cũng hiểu, nếu không phải là bản thân các bạn, thì sẽ chẳng là ai cả.

90 triệu người Việt Nam là chúng ta! Là chính chúng ta! Chứ không phải ai khác. Chính các bạn, chứ không phải là ai khác, sẽ phải là những con người làm nên cuộc đổi thay.

Vâng, chính khối óc, chính bàn tay này, sẽ phải là khối óc, và bàn tay làm nên cuộc đổi thay. Không phải là ai khác, không phải là thế hệ nào khác.

Đừng bao giờ để bất cứ ai bảo với bạn rằng, Việt Nam nhỏ bé, phải đối đầu với Trung Quốc một cách khôn ngoan. Bởi chính các bạn hiểu sâu sắc rằng: Đó cũng là nguy hiểm! Hồng Kông không có đến một người lính của riêng mình.

Nhưng chính trong khó khăn đó, Hồng Kông làm cả thế giới nghiêng mình ngả mũ. Đừng bao giờ cho phép bất cứ ai bảo các bạn hãy bỏ cuộc chỉ vì Việt Nam yếu hơn Trung Quốc nhiều lần. Vì chính các bạn biết rằng sức mạnh của tập thể còn mạnh mẽ gấp triệu lần súng đạn. Đừng bao giờ từ bỏ ước mơ, vì đó, là phần Người nhất trong mỗi một con người.

Ngày hôm nay Hồng Kông xuống đường, bao giờ sẽ đến Việt Nam?...

...Bạn biết không, đôi khi, những điều phi thường nhất lại được diễn tả bằng những điều bình thường nhất trong cuộc sống.

Ngay từ khi tới Hồng Kông (các bạn) đã nắm lấy tay tôi, đưa tôi đi giữa phố phường chen chúc, thăm cơ man nào là khuôn mặt, những khuôn mặt làm cả thế giới xúc động, có khi nghẹn ngào.

Chỉ đến khuya nay, khi ngồi lại bên nhau trong bữa tối, nhìn các bạn và vội vài miếng cơm trong cơn đói mèm. Tôi ngắm họ ăn say sưa đến quên cả trời đất, mới chợt nhớ ra một điều mình đã quên mất từ lâu: các bạn ấy cũng chỉ là những con người.

Thế giới nói về sinh viên Hồng Kông như những chiến binh, những người hùng. Còn tôi, tôi thấy họ Người lắm, như chính tôi, NHƯ CHÍNH BẠN. Họ bảo với tôi, họ không hề gan dạ, quả cảm như báo chí ca ngợi. Họ cũng hèn nhát, cũng sợ hãi, Đại Lục có tất cả, còn họ, họ có gì? Họ thừa nhận hết, rằng họ cũng sợ bị thanh trừng, sợ từ nay về sau, có thể cuộc sống của họ sẽ không bao giờ còn như trước nữa. Rồi học hành, rồi công việc, rồi cả mẹ cha.

Họ nói với tôi, như chưa từng được nói với bất kỳ ai khác, những trần trụi rất con người mà truyền thông không bao giờ thêm đếm xỉa tới. Có vài người đã khóc. Trong giọt nước mắt không đủ nặng để lăn trên gò má, chỉ đủ để làm khoé mắt long lanh dưới ánh đèn siêu thị, tôi thấy được những cuộc đời trần trụi. Rồi họ nhìn tôi, kiên nghị: Nếu bảo

chúng tôi không sợ hãi, thì đó là nói láo, nhưng nếu Hồng Kông cần, chúng tôi cũng vẫn sẽ dẫn thân, bởi vì, Hồng Kông cần chúng tôi.

Ở Hong Kong, tôi thấy được sự vĩ đại của những con người bình thường. Và chính sự bình thường đó, làm nên điều vĩ đại.

"Bởi vì Hồng Kông cần chúng tôi!" Tôi nghe khoé mắt mình cay, và ruột gan như có ai đem dao đến cứa. "Bởi vì Hồng Kông cần chúng tôi!" lẽ đơn giản như thế, mà sao với dân tôi nó xa xôi nhường vậy.

Việt Nam ơi! ... Hãy tỉnh dậy đi!...

...Tôi chưa bao giờ nghĩ, một ngày nào đó mình lại nhận được nhiều sự quan tâm đến nhường ấy.

Chuyến đi này, thuở ban đầu, chỉ là một chuyến đi cá nhân, trong vô vàn những chuyến đi cá nhân triền miên, dường như không có tận cùng của tôi. Rồi bất ngờ, tôi trở thành một cái gì đó tựa hồ như niềm tin, như hi vọng.

Nhưng bạn ơi, tôi chỉ là một người con gái bình thường, như hàng triệu người bình thường xung quanh các bạn. Và nếu như không có chuyến đi này, có lẽ nhiều người còn không biết đến sự tồn tại của tôi trên trái đất này.

Như V-for-Vendata, tôi là một người và cũng là tất cả. Nếu các bạn có thể thương mến tôi, thì xin hãy nhân tình cảm ấy lên cho tất cả những anh chị em đấu tranh vì dân chủ xung quanh các bạn. Vì họ giống tôi, và tôi thì cũng không khác gì họ.

Sau chuyến đi này, tôi sẽ lại là tôi của đời thường, có lẽ không còn nhiều chuyện để kể, không còn nhiều hình ảnh để đăng. Các bạn follow tôi và bạn bè FB chắc cũng sẽ thừa bớt dần.

Nhưng có một điều tôi nhận được từ chuyến đi này, đó là, tôi không đơn độc. Đó, có lẽ là kỷ vật quý giá nhất mà chuyến đi mang lại cho tôi.

Và bạn tôi ơi, nay tôi chia sẻ cho tất cả mọi người: **TÔI KHÔNG ĐƠN ĐỘC, VÀ BẠN CŨNG VẬY!...**

Cách mạng con người

Tâm sự của bạn Nancy Nguyễn cho thấy qua sinh hoạt tại Hồng Kông các bạn trẻ học hỏi lẫn nhau và đã thay đổi đến tận gốc rễ suy nghĩ của mình. Mà thay đổi đến tận gốc rễ chính là căn bản cách mạng ở mỗi con người.

Khi con người chưa tự cách mạng mình thì đừng mong đến cách mạng xã hội. Vì cách mạng xã hội cần xây dựng trên cách mạng cá nhân. Tại Hồng Kông cả một tầng lớp học sinh sinh viên đã cùng nhau làm cách mạng.

Tương tự khi một cá nhân chưa tự mình trau dồi rèn luyện tinh thần dân chủ thì hoặc họ sẽ trở thành độc tài hoặc họ sẽ vô cùng cô đơn trong cuộc sống cá nhân.

Cũng như một đảng chính trị bề mặt kêu gào dân chủ kêu gào cách mạng mà sinh hoạt theo kiểu độc tài thì đừng mong họ sẽ mang lại dân chủ cho toàn xã hội.

Cách mạng hay dân chủ phải bắt đầu từ con người. Thiếu tinh thần cách mạng hay tinh thần dân chủ đất nước chỉ chuyển từ bè nhóm này sang tay bè nhóm khác.

Cách mạng xã hội

Không riêng gì các bạn trẻ như Nancy Nguyễn, thời gian qua nhiều người thuộc các thế hệ đi trước đã phải xét lại và thay đổi cánh họ suy nghĩ cũng như hành động.

Ông Michael Cheng, ủy viên ban chấp hành của Đảng Lao Động Hong Kong, cho biết:

“Không phải cứ phản đối chính phủ là chúng tôi ở cùng một phe hết.

Các tổ chức khác nhau có mục tiêu và tôn chỉ khác nhau, đôi khi không đồng thuận với nhau. Nếu một tổ chức như Đảng Lao Động đứng ra kêu gọi biểu tình, thành viên các tổ chức khác sẽ cho rằng chúng tôi có mục tiêu riêng không đại diện cho lợi ích của họ.

Với sinh viên thì khác. Họ còn trẻ, chưa có tính toán tư lợi, chỉ thuần túy hoạt động vì lý tưởng, vì vậy họ nhận được sự ủng hộ của nhiều cá nhân và tổ chức khác nhau.”

Rõ ràng những người trẻ đang làm một cuộc cách mạng xã hội thay đổi đến tận gốc rễ cách suy nghĩ và sinh hoạt chính trị truyền thống.

Bên cạnh những người trẻ tiên phong chúng ta vẫn thấy nhiều người Hồng Kông trung niên và cả những người đã già đã từng sống và có kinh nghiệm với cộng sản.

Họ đến không bằng thái độ nghi ngờ, tìm cách áp đặt hay dạy dỗ phương cách đấu tranh. Họ đến để chia sẻ trách nhiệm và kinh nghiệm với các giới trẻ Hong Kong. Cả một xã hội Hồng Kông đã và đang thay đổi.

Cách Mạng Toàn Cầu

Phong trào Chiếm khu trung tâm bằng tình yêu và hòa bình (Occupy Central with Love and Peace OCLP – ND) đã được biết đến từ đầu năm 2013 và đã có gần 2 năm nghiên cứu, sửa soạn, vận động trước khi dẫn đến hành động.

Nếu chỉ biểu tình tẩy chay ngày Quốc Khánh Trung Quốc sẽ ít được dư luận chú ý và không thể kéo dài. Cuộc biểu tình đòi bầu cử và ứng cử tự do là một mục tiêu vô cùng chính đáng và được phát động đúng khi Bắc Kinh ra quyết định "Đảng cử dân bầu".

Trong thế bị động Bắc Kinh đã xuống tay đàn áp. Tiếng kêu của sinh viên học sinh "Họ không thể giết hết chúng ta!" không phải chỉ đánh động lương tâm của thế giới mà còn làm rúng động tư tưởng của giới cầm quyền Bắc Kinh.

Bắc Kinh phải xuống nước. Họ lập ra nhóm quần chúng tự phát hay dùng công an từ Lục Địa gửi sang phá rối cuộc biểu tình.

Nhưng Hồng Kông không phải là Việt Nam, mọi phương cách Bắc Kinh đem ra áp dụng đều gặp phản ứng ngược. Cảnh sát đứng về phía người biểu tình, thêm người Hồng Kông tham dự và thế giới lên án các hành động phá rối nói trên.

Trưởng đặc khu Hồng Kông Lương Chấn Anh phải ra thông báo nếu người biểu tình không giải tán trước 6-10-2014 ông ta sẽ sử dụng bạo lực. Các bạn trẻ vẫn không lùi bước đưa ra những khẩu hiệu như: "nếu chúng ta rời ngày hôm nay, chúng ta sẽ là nô lệ suốt đời", "hãy xem đây như nhà của chúng ta"...

Phó đặc khu Hồng Kông ông Lau Kong-wah, thông báo chính thức muốn gặp đại diện Phong trào vào lúc 4 giờ chiều ngày thứ Sáu 10-10-2014.

Nhưng (có lẽ) theo lệnh Bắc Kinh, Chánh văn phòng Đặc khu Carrie Lam tuyên bố hủy cuộc họp với lãnh đạo sinh viên đấu tranh cho dân chủ.

Rõ ràng nhà cầm quyền Bắc Kinh và đặc khu Hồng Kông càng ngày càng lâm vào thế bị động. Họ không biết phải làm gì để giải quyết vấn đề.

Nhưng cho dù hai bên có đàm phán nhà cầm quyền Bắc Kinh sẽ không thể giao quyền tự do ứng cử và bầu cử cho dân Hong Kong. Vì nếu những người không cộng sản lãnh đạo Hong Kong, Bắc Kinh sẽ mất kiểm soát khu vực này. Đòi hỏi tự do sẽ lan sang lục địa, ảnh hưởng đến quyền lực của đảng Cộng sản tại đây.

Điều này nghĩa là cuộc đấu tranh của những người trẻ Hồng Kông sẽ còn tiếp diễn và có thể cho đến khi chế độ cộng sản bị sụp đổ.

Mặc dù nhà cầm quyền Bắc Kinh đã đặt tường lửa chặn thông tin nhưng tin tức về cuộc biểu tình đòi dân chủ tại Hồng Kông đang được chuyển vào lục địa. Tinh thần cách mạng đang lan tỏa và biết đâu cũng sẽ đưa đến thay đổi thể chế chính trị tại đây.

Khắp thế giới những người yêu chuộng tự do cũng tổ chức những buổi biểu tình ủng hộ Hong Kong. Ở Hà Nội và Sài Gòn cũng đã có những nhóm lên tiếng kêu gọi biểu tình.

Tại Melbourne Úc châu, sinh viên Hong Kong, cộng đồng Việt, Tây Tạng, và một số nhóm vận động cho dân chủ tại Trung Quốc tổ chức "Đêm Thắp Nến cho Dân Chủ của Hong Kong" vào 6 giờ 30 tối Thứ Bảy 11-10-2014 trước Tiên đình Quốc Hội Tiểu Bang Victoria.

Cuộc cách mạng phải bắt đầu từ con người. Cách mạng cá nhân chính là tinh thần của cuộc Cách mạng Dù tại Hong Kong. Tinh thần cách mạng đang lan ra và sẽ làm thay cuộc diện thế giới.

Và cuối cùng cách mạng thế giới đến nhanh hay muộn tùy thuộc vào chính sự chuyển biến tư tưởng mỗi cá nhân chúng ta.

Nguyễn Quang Duy

Melbourne Úc Đại Lợi

10-10-2014

Nancy Nguyễn cho biết tấm giấy tiếng Việt là: "nếu chúng ta rời ngày hôm nay, chúng ta sẽ là nô lệ suốt đời"

www.vietnamvanhien.net

